

ÖNKERESÉS

A völgyben, ahol születtem,
annyi volt a hegybe falazott márvány,
de mind durva, csiszolatlan tuskó,
s ha rájuk támadt a villanó acél,
míndegyilkük ősdacos, bátor,
csupa kóváll a kóváll mellett,
csupa nekivetett, ellenszegülő kőlab,
inkább szilánkhalálba törő,
semhogy egyszer is formába foganjon.

De mert mindenáron építenem kellett,
mert mi lenne falatrakó kőművesség nélkül az élet,
messzi, idegen tájakra vetődtem,
hol készen, kicsiszolva, formába falazva már várt a sok márvány.
Kié? — nem kértem, tetszettek, hát elvettem,
s csak hordtam a sok gyönyörű lapot a régi falakról,
s mire tornyai az égbe meredtek,
nem az én napom ragyogott a reájuk tűzött aranykereszten,
s ilyenkor a tengerbe lejtő lépcsők legalján oly szomorkodva ültem.

Bizony, annyiszor szürcsöltem előttem voltak nemes borát,
életük legjobb termését csapolván,
hogy mámoros lettem a sok drága italtól,
s nyelvem megeredve folyton az ő mámoros szavaikat csurgatja,
és minden, amit mondok: csak idegen töltés, kölcsön.

Mióta ki-kimaradozom már lassan a létből,
sokszor elkérdelem: ki vagyok én, honnan is jöttem?
Én vagyok-e én, úgy, ahogy vallom,
vagy csak a testem az enyém, de a lelkem
száz idegen ember lelke alatt fekszik holtan,
s már föl sem sajnó, hogy én nem vagyok én, csak voltam.

Azóta sokszor elmegyek, utazok, keresem, kutatom: hol a hazám,
hol van a hely, ahol a régi kővek hevertek,
hol a könnytelen, jeltelen sírdomb, az ősi,
melyen már csak a feledés fűgyapja ha zöldell,
s melyre, ha nem akarom, akkor is leszakadnak én,
s két karom úgy ölelje, ajakam úgy csókolja az én régi hazám.

NYOMTALAN MŰLÁSOK

Kipling Fehér kobrájára gondolva.

Csak egy óra volt az egész tűnt világ,
s egy órába sűrítve, ki hallja,
hogym emberek létük szomorú tornyából valaha hányan és hányszor
vágják bele feljajdulásuk mázsás köszavát az elmúlt tengerekbe,
mert az ősrégi órakagyló egyforma morajba kever minden
csendet s szétloccsantott emberi jajszót.

Bizony, csak egy óra volt az egész tűnt világ,
s én fehérokobra-sorsomat ezerszer átkozva
mégis úgy őrzöm a befalazott pince mélyén a régi királyi ankust
s a sok drága kincset,
mintha odafönn most is a hajdani paloták királyi népe imádná az
ősrégi istent,
s nem zúgna fölöttem már ki tudja mióta DZSUNGEL.

A HÍD ALATT

Akár egy mozdulatlan kődarab,
úgy üldögéltem odalenn az Élet partján,
a ködereszes IDŐ-híd alatt,
s egyre csak vártam.

Egyre csak vártam, hogy mikor jelez már odafönn kattogva az érkező TÁVOL,
s a talpfákhoz szegezett vonagló síneken
— akárcsak lelkeim tovakigyózó síneit gázolná halálra —,
mikor süvít el dübörögve egy-egy messzi vonat vagy mozdony.

S ha kiürült odafönn a híd,
ó, de üresen csobogott az Élet vize lábaim alján,
s nem láttam, hogy kedvenc, kék szemű lányai a Nyárnak,
a lustálkodó, csendes délutánok,
hízalgón mellém heveredtek a fűbe, s úgy várták,
hogym álmokké szemükbe hosszan belenéznek.

Csak üldögéltem odalenn a híd alatt,
s egyre csak vártam,
mialatt az órák kicsurogtak nyitott tenyeremből,
s őszharmatos tájra merengőn elhagyogattak a lányok.

Most már egyre korábban gyülekeznek a nap sudarán,
mire fölnézek, jaj Istenem, már tél lesz,
s én csak nem is éltem.

Csak üldögéltem odalenn a híd alatt,
s folyton csak vártam,
mialatt határon innen, határon túl
egyre robogtak a vonatok, s a hídon át,
ó, hányszor adtak össze régi szíveket, kiket a háború kétfelé tépett,
s mialatt őket néztem, nékem oly nehéz volt,
mert én nem voltam sem itt, sem ott.

De majd egyszer utolsó őszi délután,
ha nem lesz már mire várnom,
fölkelek én is,
s a kihunyó napfény rámpatakzó tűzözönében keményen nézem,
hogy röpi a folyóba szakadva a híd s vonat.